

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 143 (08/03) - 030325

arbetarmakt.com

Innehåll

- Besegra Bushs, Blairs och deras allierades krig! Seger åt Irak!
- Antikrigsmöte med Revolution

Besegra Bushs, Blairs och deras allierades krig! Seger åt Irak!

Uttalande från FRKI (Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International) och FT (Trotskistiska Fraktionen)

Den fullskaliga imperialistiska invasionens slakt har slutligen släppts lös mot Irak. Den tre månader långa farsen med FN:s vapeninspektörer och debatterna i FN:s säkerhetsråd är över. För Bush och Blair var de bara en list under tiden som transportplan, stridsvagnar och trupper samlades i Persiska viken.

Trots groteska försök till mutor, skrämsel och tricks kunde de inte få igenom en andra FN-resolution som godkänner aktionen. För första gången har USA mött motstånd från de flesta av sina imperialistiska ”allierade” och av de flesta halvkoloniala länder.

Det främsta ”oavsiktliga offret” för Bushs och Blairs krigsplaner har varit själva FN, Nato och EU. De har alla splittrats, försvagats och diskrediterats som aldrig tidigare. De imperialistiska ledarna har utväxlat oförsämdheter, ifrågasatt varandras uppriktighet och förvandlat idén om det ”internationella samfundet” till en fullständig fars. Revolutionära socialister kommer inte att gråta över att dessa reaktionära institutioner avslöjats.

Nu har det diplomatiska utbytet av oförsämdheter och propagandakriget om krigsmål avslutats. Vapnen för massbedrägeri har lämnat plats åt vapen för massförstörelse, åt B52-bombarna och kryssningsmissilerna. Nu handlar det om att hamra den irakiska armén till en blodig klump och använda bombmattor för att ”chocka och skrämma” civilbefolkningen till underkastelse.

När nu striden inletts måste våra sympatier helt ligga hos de som med vapen i hand gör motstånd mot att få sitt land bortrövat, sina hem bombade och sina barn slaktade. Utan att ge det minsta politiska stöd till Saddam Husseins regim står vi för Iraks militära seger och försvarar ovillkorligt det irakiska folkets rätt att använda alla de medel de har för att kasta ut fienden från Irak och slå till mot de angripare som samlats i Kuwait och nordamerikanernas israeliska allierade.

En av Bushs och Blairs lögnar är att deras reaktionära krig ska föra demokrati till Irak och därigenom göra slut på förtrycket av det kurdiska folket och den shiamuslimska befolkningen, samtidigt som de tillåter stationerandet av turkiska trupper vid Iraks norra gräns för att förhindra varje självstyre eller förklaring om självständighet från de kurdiska massorna, oavsett vad en del av deras ledare säger. Krigskoalitionen kommer inte att vara till någon hjälp för de som vill störta Husseins diktatur, och särskilt inte för de religiösa och etniska minoriteter som förtrycks av den centraliserade baathistiska staten.

Bara genom att första besegra aggressionen från imperialisterna — som historiskt sett är de viktigaste skaparna av och de ansvariga för detta förtryck efter uppdelningen av det ottomanska imperiet — kommer det att finnas frihet för regionens kurder och shiamuslimer. Varje stöd till den anglo-amerikanska aggressionen kommer att pressa fast imperialismens ok med dubbla kedjor inför framtiden.

Vi måste uppmuntra massorna i arabvärlden att resa sig mot sina fega härskare, att slå till mot varje inslag av nordamerikansk militär och ekonomisk makt i regionen. Därigenom hoppas vi att Irak kan segra över USA, Storbritannien och deras allierade. En sådan seger är den enda möjliga progressiva utgången av kriget.

Den enda gåvan mänskligheten fått genom den långa diplomatiska charaden är det systematiska avslöjandet av den imperialistiska karaktären av USA:s och Storbritanniens avsikter och FN:s oförmåga som en kraft för ”internationell rätt”. Vecka för vecka avslöjades CIA:s underrättelser som flagranta lögner och brittiska regeringens ”dossier” som plumpa förfalskningar. Inspektörernas rapporter uppenbarade ingenting. Bushs och Blairs självmotsägande lögner har upprört miljoner människor och har fått dem att gå till direkt aktion. Därför växte den globala antikrigsrörelsen exponentiellt.

Bush och Blair påstår att de befriar Irak från en diktator och inför demokrati. Denna obetänksamma osanning har avslöjats genom händelser som nu är kända för en ny generation av antiimperialister världen över. Under mer än ett årtionde efter att Saddam kom till makten 1979 stödde och beväpnade USA och Storbritannien hans regim med många av de vapen för massförstörelse som de nu klagar över. De dolde hans brott mot det egna folket. De ”upptäckte” att Saddam är en ”brottsling” först när Irak invaderade Kuwait 1990, dvs när han lade sig till med ”deras” oljekällor. Även efter att USA kastat ut honom från Kuwait hjälpte de honom att stanna kvar vid makten, istället för att låta honom störtas i en revolution från det egna folkets sida. Fram till förra året var USA nöjda med att låta FN:s sanktioner långsamt strypa det irakiska folket och lamslå Iraks förmåga att försvara sig mot en framtida attack under USA:s ledning. Saddam har i verkligheten inte utgjort något verkligt militärt hot mot grannstaterna sedan 1991, för att inte tala om mot USA. Vad var det då som förändrade USA:s politik?

För det första utsågs Bush junior till USA:s president av högsta domstolen i december 2000 efter att precis ha förlorat presidentvalet. Han fyllde sedan sin regering med män (Cheney, Rumsfeld, Wolfowitz) som tjänade under Ronald Reagan och som tillbringade det första årtiondet efter kalla krigets slut med att utforma modeller för ett nytt, universellt USA-imperium när de återvände till makten.

De ville att USA skulle använda sin fullständiga militära överlägsenhet efter kalla kriget för att utvidga och befästa sin makt världen över, obegränsad av internationella avtal eller gamla allianser. Under Bush junior satte det nya teamet igång med att riva upp existerande internationella förpliktelser till imperialistiska allierade och underordnade halvkolonier.

Sedan kom den 11 september. Detta gjorde det möjligt för Bush, Cheney, Rumsfeld och de andra att föra sin imperialistiska vision ett steg längre: andra nationers nationella suveränitet och deras medborgares demokratiska rättigheter skulle öppet kunna upphävas eller utplånas om USA ansåg att det stod i dess intresse. Bushs nya doktrin om ”förebyggande” aktioner mot andra stater uttrycker öppet USA:s nya offensiva utrikespolitik.

Inom 24 timmar efter den 11 september uppmanades Bush av Rumsfeld att planera en invasion av Irak. Inte för att det skulle finnas någon förbindelse med den 11 september eller al-Qaida (det fanns ingen). Inte för att Saddam hade massförstörelsevapen (de förstördes under 1990-talet), utan därför att det var den lättaste platsen för att börja utveckla den öppet imperialistiska visionen och genom att ta Irak skulle USA ordna om hela Mellanöstern och direkt kontrollera vitala oljereserver. Irak ska bli en stor militärbas som ska injaga fruktan i Mellanöstern och områdena runt omkring.

Det är detta som kriget handlar om: kontroll över oljan och utvidgning av USA:s globala makt. Blairs skäl är också mycket tydliga. Han har sagt att detta krig kommer att ”förändra mönstret för internationella förbindelser under en generation”. Det han menar är att det kommer att finnas en axel mellan Washington och London och en ”allians av de villiga” för att framtvinga en kapitalistisk

världsordning helt för storföretagen. Det är sant att polerna i denna axel är starkt ojämna vad gäller styrka – i så hög grad att USA:s ”villiga allierade” bara kommer att kunna påverka i den utsträckning som de är beredda att lyda Washington.

Den nya ordningens ideologi kommer att vara obegränsad frihet för marknaden och ”demokrati”. Det senare kommer i verkligheten att vara en fullständig bluff redan från början. Bush och Blair kommer lika lite att föra demokrati till Irak som de gjorde i Afghanistan. USA-generalen Tommy Franks kommer att ersätta Saddam som diktator i Irak, betala baathbyråkratins löner och övervaka en andra invasion av landet – denna gång av en rad nordamerikanska olje- och byggföretag som stödde Bushs kidnappning av Vita huset. USA-bolagens vinster ökar därmed dubbelt: först tillhandahålla bomber för att jämna Bagdad och Basra med marken och sedan det byggnadsmaterial som ska reparerar skadorna.

Många i antikrigsrörelsen satte sitt hopp till att Frankrike, Tyskland och Ryssland skulle avvärja ett krig i säkerhetsrådet. Men detta var bara en alternativ imperialistisk politik. Frankrike – liksom Ryssland och Tyskland – hade sina egna stora kontrakt med Iraks oljeindustri och fruktade att förlora dem till USA-bolag. Men där utöver hoppades de kunna använda FN för att hindra USA-imperialismens strävan efter obestridd global dominans – vilken oundvikligen skulle inkräkta på deras egna vitala intressen i Eurasien och Mellanöstern.

Men den franska imperialismens mål var också att få se Saddams regim avväpnad, Saddam själv störtad genom en palatskupp och landet permanent ockuperat av FN-styrkor – en så fullständig negering av Iraks suveränitet och dess folks önskan om demokrati som önskas kan. Trots sitt verbala motstånd har de tillåtit att deras luftrum och andra institutioner används av USA.

Detsamma kan sägas om de borgerliga, liberala motståndarna till kriget. I de krigförande makterna skyndar de så snart striden börjat att deklarerat sitt stöd till ”våra pojkar” nu när de ”riskerar sina liv”, för att klargöra att de alltid kommer att följa maximen ”mitt land rätt eller fel”. De demonstrerar således sin grundläggande imperialistiska karaktär. Deras deltagande i protesterna mot kriget gick uteslutande ut på att utnyttja alla de som är mot kriget vid nästa val som ”krigsmotståndarnas” eller ”fredens” parti.

Antikrigsrörelsen – ojämförlig i omfattning och räckvidd – kunde inte stoppa krigshetsarna från att inleda sitt angrepp. Varför blev det så? Helt enkelt därför att arbetarklassens massiva styrka inte användes tillräckligt tidigt. Orsaken till detta ligger först och främst i att ledningen för den officiella arbetarrörelsen är kroniskt prokapitalistisk och proimperialistisk i de stora imperialistiska länderna. Det brittiska TUC och det amerikanska AFL-CIO gick inte utöver fromma pacifistiska fraser.

Även de stora tyska, franska, italienska och spanska fackliga federationerna gjorde inte mycket mer än att ge stöd till demonstrationerna mot kriget. Lokala avdelningar och militanter på gräsrotsnivå gick längre än så. Men om fackföreningsledarna hade kallat ut sina miljontals medlemmar i en stigande våg av politiska strejker, inklusive generalstrejk, då skulle Bush och Blair ha fått bromsa sitt utländska äventyr.

Det är inte förvånande att dessa byråkrater inte var aktiva motståndare till sina herrars imperialistiska planer. Även deras retoriska fyrverkerier mot kriget var en tribut till mobiliseringarnas masskraft. Men de vänsterreformistiska, stalinistiska och centristiska inspiratörerna till denna rörelse fokuserade inte sina aktiviteter tillräckligt på att mobilisera arbetarklassen. Massdemonstrationer, strejker på skolor och gymnasier, blockader av trupp- och ammunitionståg är utmärkta och modiga aktioner. Men för att hindra rörelsen mot krig eller stoppa kriget när det väl inletts måste det kapitalistiska profitmaskineriet stanna och krigshetsarnas politiska makt måste utmanas.

För att detta ska kunna äga rum måste revolutionärer, antiimperialister, antikrigsmilitanter bygga en mäktig enhetsfront med arbetarnas organisationer, framför allt fackföreningarna, för att mobilisera till strejker. Med fackledarna om möjligt, utan dem om nödvändigt. För detta måste delegatsbaserade råd för fackföreningar, partier och andra folkliga organisationer skapas. Fackliga organisationer som ser sig själva som militanta, såsom franska SUD, italienska Cobas, eller som står i opposition till byråkratierna i de stora federationerna, såsom RMT/Aslef i brittiska TUC eller FIOM i italienska GCIL, måste ta ledningen i bildandet av råd med arbetardelegater och samordna

dem på nationell nivå och uppmana sociala forum, lokala antikrigskommittéer och andra organ som bevarat progressiva och oberoende ståndpunkter, på vägen mot att tvinga på den officiella ledningen en seriös kamp mot den imperialistiska aggressionen.

I Storbritannien stödjer revolutionärer maningen till att bilda ”folkförsamlingar” och uppmanar dem att omvandla sig till organisationer för självorganisering mot kriget. Att vägra göra detta är att lämna över rörelsen till byråkraterna och vänsterreformisterna.

Men nu kan krigets faktiska fasor – om de förlängs – ännu en gång framkalla framväxten av ilska och revolt i massomfattning. Vad måste vi göra under de kommande dagarna och veckorna för att bidra till att detta inträffar?

För det första måste vi strejka mot kriget. Om demonstrationer registrerar bredden av vår ilska, så är strejker ett mått på dess djup. Bushs och Blairs brott mot det som miljoner människor ser som elementär moral och legalitet och det stora ”demokratiska underskottet” i hur de tvingade fram kriget på hemmaplan kommer att befria miljoner från den normala tendensen att lyda lagen utan att tänka.

Vi behöver störa baser och flygfält, blockera ammunitionstågen, sabotera transporterna av krigsförnödenheter och vädja till soldaterna att vägra lyda sina befäls ”olagliga” och omoraliska order. Vi måste gå ut på gatorna, omringa parlamenten, trakassera de i regeringen som sanktionerade slakten både på jobbet och hemma.

Vi kommer då att upptäcka att vi kommer att fördömas allra högst av de liberaler som igår ansåg att kriget är orättfärdigt. Skojare! Om krig-et var orättfärdigt och reaktionärt under planeringen, då är det ännu mer så under genomförandet!

Vi arbetar för Iraks seger. Ett förödmjukat och besegrat USA kommer att ge hopp och inspiration till miljoner världen över som kämpar för sina nationella rättigheter och mot diktatorer såväl som demokrater som förlitar sig på Onkel Sams dollar och politiska stöd för att bli kvar vid makten. Det kommer att uppmuntra de som lidit av kapitalismens återupprättande i Östeuropa, på Balkan och i länderna i det tidigare Sovjetunionen.

Ett blodigt sammanbrott för imperialismen i Irak skulle skaka den colombianska regeringen i grunden eftersom den är helt beroende av Washington för vapen och militär hjälp för att krossa sitt eget folk. Det skulle uppmuntra motståndet mot nyliberalism och USA:s intervention i Argentina, Bolivia, Brasilien, Venezuela och Ecuador. Det skulle i stor omfattning uppmuntra framväxten av en ny militant anti-imperialistisk rörelse.

Framför allt kommer ett nederlag för den främsta uppbackaren av Israel och hela dess expansionistiska projekt i hög grad att uppmuntra det heroiska palestinska folket och dess motstånd mot nationell utplåning. Massmördaren Ariel Sharon kan förväntas använda kriget för att begå ännu blodigare brott på Västbanken och i Gaza. Ett nederlag för USA och Storbritannien kommer att bli ett stort slag mot den rasistiska bosättnarstaten.

I USA och Storbritannien skulle ett nederlag bli ett så stort politiskt nederlag att de omfattande angreppen på medborgerliga rättigheter och på invandrare och flyktingar skulle undergrävas. Det skulle ytterligare fördjupa den stora krisen i det brittiska labourpartiet. Det skulle försvaga den imperialistiska bourgeoisieens hela apparat inom världens arbetarrörelse. Det skulle stärka klassoberoendets och klasskampens krafter. Det skulle överallt öka revolutionens framtidsutsikter. För det andra behöver vi motbevisa de medialögner som kommer att spridas under kommande veckor. En bataljon med 7 000 journalister är stationerad i Persiska viken – den överväldigande majoriteten av dem kommer aldrig att komma närmare ”händelserna” än de tält som rests för dem i öknen av militären och där de kommer att bjudas på en diet av mörkläggning och arrangerade möjligheter att fotografera.

Rapporter om civila offer (”oavsiktliga skador”) kommer rutinmässigt att förnekas tills kriget är över. Förvirrade irakiska civila kommer att pressas till att vifta med flaggor för att hälsa de brittiska trupperna i Basra.

Antikrigsaktivisterna måste föra in kriget i de globala nätverkens studior och kontor: BBC, CNN och Sky och de stora dagstidningarna. Vi måste ifrågasätta lögnera på jobbet och i skolorna. Fackliga aktivister inom media måste dra ur kontakterna för lögnera när de inte vill rapportera

sanningen.

Vi får inte för en minut glömma att den stora majoriteten i världen motsätter sig detta krig och vill stoppa det. Miljoner har mobiliserats och många tusen aktivister, främst i angriparnas länder, förbereder sig på nya aktioner för att försöka paralysera krigsmaskineriet och regeringarna. Ju mer vi handlar med beslutsamhet, ju mer ohållbart kommer det att vara för Bush, Blair och deras allierade att fortsätta sitt reaktionära krig. Det är mer än någonsin nödvändigt att stärka enheten mellan arbetarna, ungdomen och de förtryckta minoriteterna i de imperialistiska länderna och deras motsvarigheter i de halvkoloniala länderna, för att besegra denna nya aggression mot Irak. Endast revolutionär enhet mellan den internationella arbetarklassen och dess allierade kommer att göra det möjligt för oss att gå vidare till att krossa själva det kapitalistiska, imperialistiska system som är krigets huvudorsak.

- Generalstrejk för att stoppa kriget!
- Seger åt Irak!
- Seger åt den palestinska intifadan!

Antikrigsmöte med Revolution

Kom på REVOLUTION:s antikrigskampanjmöte: Nu på onsdag den 26 mars kl 18. Plats: Bokhandeln Radikal, Industriegatan 7B (t-bana Fridhemsplan), Stockholm.

Vi kommer att diskutera hur vi kan fortsätta kampen mot kriget. Samling för alla som inte hittar till lokalen: Under ringen på t-centralen kl 17.

Frågor? Maila info@revolution.se eller ring 0739 – 76 14 10